

Sygn. akt VIII C 1907/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 kwietnia 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, VIII Wydział Cywilny

w następującym składzie :

Przewodniczący : Sędzia SR Tomasz Kalsztein

Protokolant : sekr. sąd. Kamila Zientalak

po rozpoznaniu w dniu 5 kwietnia 2018 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) w B.

przeciwko M. K.

o zapłatę

1. uchyla w całości nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym wydanym przez Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi z dnia 9 sierpnia 2017 roku w sprawie o sygn.. VIII Nc 6270/17;
2. zasądza od pozwanego M. K. na rzecz powoda (...) w B. kwotę 6.841,54 zł (sześć tysięcy osiemset czterdzieści jeden złoty pięćdziesiąt cztery grosze) wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie równe dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 24 czerwca 2017 roku do dnia zapłaty;
3. oddala powództwo w pozostałej części;
4. zasądza od powoda (...) w B. na rzecz pozwanego M. K. kwotę 564,71 zł (pięćset sześćdziesiąt cztery złote siedemdziesiąt jeden grosz) tytułem zwrotu kosztów procesu w części;
5. nakazuje zwrócić powodowi (...) w B. z funduszu Skarbu Państwa Sądowi Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 128 zł (sto dwadzieścia osiem złotych) tytułem nadpłaconej opłaty sądowej od pozwu.

Sygn. akt VIII C 1907/17

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 7 lipca 2017 roku powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w B., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wystąpił przeciwko pozwanemu M. K. o zapłatę kwoty 15.712,54 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 24 czerwca 2017 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu powód podniósł, że pozwany poprzez podpisanie weksla z dnia 13 lipca 2016 roku zobowiązał się do zapłaty oznaczonej w jego treści sumy pieniężnej, opiewającej na kwotę 15.712,54 zł. Wezwany do wykupu weksla pozwany nie spełnił jednak powyższego świadczenia.

(pozew 3-5)

W dniu 9 sierpnia 2017 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydał przeciwko pozwanemu nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym (VIII Nc 6270/17), którym zasądził dochodzoną w sprawie kwotę wraz z kosztami procesu.

(nakaz zapłaty k. 14)

Od powyższego nakazu zarzuty wywiódł pozwany, reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, zaskarżając go w całości i wnosząc o uchylenie nakazu zapłaty i oddalenie powództwa w całości. W uzasadnieniu pozwany wyjaśnił, iż spłacił pożyczkę poprzez dokonywanie wpłat na poczet należności głównej. Dodał, że umowa pożyczki zawierała w swojej treści klauzule niedozwolone, zastrzegające na rzecz powoda opłaty nienależne i rażąco wygórowane, które noszą znamiona wyzysku i naruszają zasady współżycia społecznego oraz dobre obyczaje.

(zarzuty k. 30-31)

W odpowiedzi na zarzuty powód podtrzymał stanowisko wyrażone w pozwie. Wyjaśnił, iż na mocy umowy pożyczki pozwany zobowiązał się do spłaty kwoty 19.440 zł, na którą złożyła się kwota udzielonej pożyczki – 9.000 zł, opłata przygotowawcza – 129 zł, prowizja – 7.771 zł, cena (...) – 1.100 zł oraz odsetki umowne – 1.440 zł. Zobowiązanie miało zostać spłacone w 36 ratach po 540 zł każda, wymagalnych w terminie do 24-go dnia każdego miesiąca, począwszy od sierpnia 2016 roku. Wskazał, że opłata przygotowawcza została naliczona, jako koszt związany z przygotowaniem umowy, w tym zgromadzeniem koniecznych dokumentów i dokonaniem weryfikacji zdolności kredytowej pozwanego oraz uruchomieniem środków, odsetki umowne mieszczą się w ramach wyznaczonych przez przepis art. 359 § 2¹ k.c., natomiast pozostałe koszty nie przekraczają pozaodsetkowych kosztów kredytu. Prowizja stanowi przy tym wynagrodzenie z tytułu udzielenia pożyczki, natomiast koszt Twojego Pakietu – wynagrodzenie za dodatkowe uprawnienia pożyczkobiorcy w związku z zawartą umową. Powód podniósł ponadto, iż pozwany z tytułu przedmiotowej pożyczki spłacił kwotę 3.781,07 zł.

(odpowiedź na zarzuty k 37-40)

W toku dalszego postępowania pozwany podtrzymał stanowisko wyrażone w zarzutach. Wskazał, że postanowienia przewidujące obowiązek zapłaty prowizji, opłaty przygotowawczej i kosztów (...) nie były z nim indywidualnie uzgadniane i stanowią klauzule niedozwolone. Wywodził, że powód naliczając przedmiotowe opłaty podjął próbę obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych. Odnosząc się do zapisów art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim podniósł, iż przepis ten ustala wyłącznie maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu, a nie ich powszechnie obowiązującą stawkę. Zasadność naliczenia tych kosztów winna być przy tym wykazana przez pożyczkodawcę, co w niniejszej sprawie nie miało miejsca. Powód narzucił bowiem pozwanemu sporne opłaty w arbitralny sposób, kierując się wyłącznie własnym interesem. W ocenie pozwanego fakt uchwalenia przez ustawodawcę przepisu, o którym mowa wyżej, nie wyłącza możliwości badania klauzul umownych pod kątem ich abuzywności. Pozwany zakwestionował ponadto dokonaną przez powoda kompensatę należności z innej umowy pożyczki, podnosząc, iż powód nie był uprawniony do potrącenia z wypłaconej kwoty 9.000 zł, kwoty 2.625,07 zł na poczet spłaty innego zobowiązania, to było bowiem zawyżone.

(pismo procesowe pozwanego k. 64-66v., k. 78-79)

W piśmie procesowym z dnia 20 marca 2018 roku powód wskazał, iż na dochodzoną pozwem kwotę składają się: 5.218,93 zł z tytułu pożyczki, 1.440 zł z tytułu odsetek umownych, 129 zł z tytułu opłaty przygotowawczej, 7.771 zł z tytułu prowizji, 1.100 zł z tytułu Twojego Planu oraz 53,61 zł z tytułu odsetek dziennych naliczonych zgodnie z pkt. 4.1 umowy pożyczki.

(pismo procesowe powoda k. 73-74)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany M. K. zawarł w dniu 13 lipca 2016 roku z powodem umowę pożyczki gotówkowej nr (...), na mocy której powód udzielił pozwanemu pożyczki w kwocie 9.000 zł. Przyznaną kwotę wraz z opłatą przygotowawczą – 129 zł, wynagrodzeniem prowizyjnym – 7.771 zł, wynagrodzeniem z tytułu (...) – 1.100 zł oraz odsetkami umownymi (9,83% w skali roku), pozwany zobowiązał się spłacić w 36 ratach po 540 zł każda, wymagalnych w terminie do 24-go dnia każdego miesiąca. Opłata przygotowawcza, w myśl postanowień umowy, była pobierana za czynności faktyczne związane z rozpatrzeniem wniosku, przygotowaniem oraz zawarciem umowy i udzieleniem pożyczki. Na zabezpieczenie pożyczki pożyczkobiorca obowiązany był wystawić i przekazać pożyczkodawcy w dniu podpisania umowy jeden weksel in blanco „nie na zlecenie”, który zachowywał ważność do momentu całkowitej spłaty zobowiązań wynikających z umowy pożyczki. W przypadku, gdy opóźnienie pożyczkobiorcy w płatności kwoty równej jednej racie przekraczało 30 dni, pożyczkodawca był uprawniony do wypowiedzenia umowy po uprzednim wezwaniu pożyczkobiorcy do zapłaty zaległości w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania. Okres wypowiedzenia wynosił 30 dni. Od zadłużenia przeterminowanego powód był uprawniony do naliczania odsetek umownych za każdy dzień zwłoki w wysokości maksymalnych odsetek za opóźnienie.

Z oznaczonej, jako całkowita kwota pożyczki, sumy 9.000 zł, pozwany otrzymał kwotę 6.474,93 zł, natomiast kwota 2.525,07 zł została przekazana na poczet spłaty innego zobowiązania pozwanego.

(umowa pożyczki wraz z załącznikami k. 41-47, okoliczności bezsporne)

Z tytułu zaciągniętej pożyczki pozwany dokonał wpłat na łączną kwotę 3.781,07 zł, którą powód zaliczył w całości na poczet spłaty kapitału. Pismem z dnia 24 kwietnia 2017 roku powód wezwał pozwanego do spłaty zadłużenia w kwocie 1.078,93 zł pod rygorem wypowiedzenia umowy pożyczki, a następnie, wobec braku spłaty, pismem z dnia 24 maja 2017 roku wypowiedział umowę pożyczki oraz poinformował o wypełnieniu weksla na kwotę 15.712,54 zł. Zadłużenie to obejmowało: sumę pozostałych do zapłaty rat pożyczki na dzień wypowiedzenia umowy – 15.658,93 zł oraz umowne odsetki dzienne – 53,61 zł (pkt 4.1 umowy).

(weksel k. 9, karta klienta k. 48-49, ostateczne wezwanie do zapłaty k. 50, wypowiedzenie umowy k. 55, wyciąg z książki nadawczej k. 51-53, k. 56-58, wydruk ze strony internetowej operatora pocztowego k. 54, k. 59, wyliczenie odsetek k. 60, okoliczności bezsporne)

Do dnia wyrokowania pozwany nie zapłacił powodowi kwoty dochodzonej pozwem. (okoliczność bezsporna)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie znajdujących się w aktach sprawy dowodów z dokumentów, których prawdziwość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości, nie była również kwestionowana przez strony procesu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne w części.

W przedmiotowej sprawie niesporne były twierdzenia faktyczne powoda o tym, że łączyła go z pozwanym umowa pożyczki gotówkowej nr (...), na mocy której udzielił pozwanemu pożyczki w kwocie 9.000 zł, którą to kwotę wraz z opłatą przygotowawczą – 129 zł, wynagrodzeniem prowizyjnym – 7.771 zł, wynagrodzeniem z tytułu (...) – 1.100 zł oraz odsetkami umownymi (9,83% w skali roku), pozwany zobowiązał się spłacić w 36 ratach po 540 zł każda, wymagalnych w terminie do 24-go dnia każdego miesiąca. Powód na potwierdzenie łączącego go z pozwanym stosunku zobowiązaniowego przedłożył umowę podpisaną przez M. K. wraz z harmonogramem spłat, której prawdziwość nie została przez pozwanego podważona, w konsekwencji Sąd uznał, że powód wykazał swoje roszczenie co do zasady. W oparciu o twierdzenia powoda Sąd przyjął ponadto, iż na poczet zadłużenia pozwany dokonał wpłat w łącznej kwocie 3.781,07 zł, którą powód zaliczył na poczet kapitału pożyczki. Wątpliwości nie budziło ponadto, że strona powodowa jest przedsiębiorcą zajmującym się prowadzeniem działalności gospodarczej m.in. w zakresie udzielania pożyczek gotówkowych, a strona pozwana, jako osoba fizyczna jest konsumentem. Dlatego też należało ustalić, czy postanowienia umowy z dnia 13 lipca 2016 roku były dla jej stron wiążące. Sąd bowiem może, a nawet powinien dokonywać oceny postanowień zawartych umów, a także postanowień samych wzorców

umów, co do ich zgodności z prawem. Ocena ta może zostać dokonana również *in concreto* w toczącym się między przedsiębiorcą, a konsumentem sporze, którego przedmiotem są skutki prawne określone postanowieniami umowy. Umowy konsumenckie podlegają bowiem ocenie w świetle klauzuli generalnej z art. 385¹ §1 k.c. z wyłączeniem jedynie jednoznacznie sformułowanych postanowień określających główne świadczenia stron oraz tych postanowień, na których treść konsument miał rzeczywisty wpływ, co musi zostać wykazane przez proferenta (por. m.in. wyrok SA w Warszawie z dnia 15 czerwca 2007 roku, VI Ca 228/07, LEX).

Strona powodowa w pozwie domagała się zasądzenia od pozwanego kwoty 15.712,54 zł z tytułu umowy pożyczki gotówkowej z dnia 13 lipca 2016 roku. Godzi się przypomnieć, że całkowita kwota do zapłaty została w umowie oznaczona na kwotę 19.440 zł i obejmowała m.in. wynagrodzenie prowizyjne w kwocie 7.771 zł oraz opłatę za usługę (...) – 1.100 zł. Biorąc zaś pod uwagę, że pozwany wykonał swoje zobowiązanie tylko częściowo, powód wypowiedział umowę pożyczki, wskazując, że zadłużenie z tego tytułu wzrosło o odsetki w wysokości 53,61 zł.

Pierwsze co budzi wątpliwości na gruncie umowy stron to naliczenie przez powoda wynagrodzenia prowizyjnego w wysokości 7.771 zł, która to kwota stanowi ponad 86% kwoty udzielonej pożyczki. W ocenie Sądu postanowienia przedmiotowej umowy, w której zastrzeżono prowizję uznać należy za sprzeczne z zasadami współzycia społecznego w rozumieniu art. 58 § 2 k.c., art. 353¹ k.c. i art. 5 k.c., stanowiące obejście przepisu art. 359 § 2¹ k.c. o odsetkach maksymalnych, a także za stanowiące niedozwolone klauzule umowne w myśl art. 385¹ § 1 k.c. W myśl bowiem tego ostatniego przepisu, postanowienia umowy zawartej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Dokonując analizy treści umowy Sąd ustalił, że pożyczkodawca podjął próbę obejścia przepisu art. 359 § 2¹ k.c. poprzez zastosowanie wynagrodzenia prowizyjnego, co znajduje odzwierciedlenie w znacznie przekraczającej odsetki maksymalne rzeczywistej wysokości tegoż. Mając na względzie, że w niniejszym przypadku mamy do czynienia z obrotem konsumenckim, Sąd uznał, iż stosowany przez pierwotnego wierzyciela zabieg prowadzi do naruszenia interesów konsumenta. Zastrzeżenie takich prowizji, zmierzające do obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych jest niedopuszczalne (art. 359 § 2¹ k.c.), a zatem jako sprzeczne z ustawą – nieważne, chyba że właściwy przepis przewiduje inny skutek, w szczególności ten, iż na miejsce nieważnych postanowień czynności prawnej wchodzi odpowiednie przepisy ustawy (art. 58 § 1 k.c.). Wskazania wymaga, że w sprawie w ogóle nie wyjaśniono kryteriów, jakimi kierował się pożyczkodawca ustalając wysokość omawianej prowizji. O ile za niesporne uznać należy, że pożyczkodawca ma prawo pobierać wynagrodzenie z tytułu udzielenia pożyczki, to jednocześnie oczywistym pozostaje, iż wynagrodzenie to nie może być kształtowane w sposób dowolny. Konstatacji tej nie zmienia okoliczność, iż przepisy ustawy o kredycie konsumenckim (art. 36a) ograniczają wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu poprzez wprowadzenie matematycznego wzoru służącego do obliczenia tychże. Wzór ten ustala bowiem maksymalną, a nie powszechnie obowiązującą wysokość kosztów dodatkowych. Zamieszczony w ustawie wzór nie może stanowić sposobu obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych przez dodawanie do kwot spłaty bliżej nieuzasadnionych i z niczego nie wynikających dodatkowych obciążeń. Pożyczkodawca udzielając kredytu w wysokości 9.000 zł i pobierając od tej kwoty odsetki umowne nie może doliczać do kwoty spłat dalszych 7.771 zł tylko dlatego, że z wzoru zawartego w art. 36a cyt. wyżej ustawy taka kwota odnośnie tej pożyczki może być wyliczona. Nie budzi przy tym wątpliwości, że wprowadzenie do ustawy o kredycie konsumenckim konstrukcji pozaodsetkowych kosztów kredytu nie wyłącza możliwości badania, czy zapisy umowne przewidujące tego rodzaju koszty nie stanowią niedozwolonych klauzul umownych. Wprawdzie sporna prowizja została ustalona w umowie zawartej przez strony, to jednak pamiętać należy, że swoboda umów nie pozostaje całkowicie dowolna i podlega pewnym ograniczeniom. I tak, w myśl art. 353¹ k.c. treść lub cel stosunku prawnego ułożonego przez strony nie może sprzeciwiać się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współzycia społecznego. Tymczasem zapisy umowy odnoszące się do przedmiotowej prowizji są sprzeczne z zasadami współzycia społecznego i kształtują obowiązki drugiej strony umowy (pożyczkobiorcy – pozwanego) w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, albowiem określona przez pożyczkodawcę prowizja nie ma jakiegokolwiek uzasadnienia. W tym miejscu wypada przypomnieć, że w judykaturze uznaje się, że pod pojęciem działania wbrew dobrym obyczajom – przy kształtowaniu treści stosunku zobowiązaniowego - kryje się wprowadzanie do umowy klauzul, które godzą w

równowagę kontraktową stron takiego stosunku, natomiast przez rażące naruszenie interesów konsumenta rozumie się nieusprawiedliwioną dysproporcję – na niekorzyść konsumenta – praw i obowiązków stron, wynikających z umowy (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 13 lipca 2005 roku, I CK 832/04, Biul. SN 2005/11/ 13 oraz z dnia 3 lutego 2006 roku, I CK 297/05, Biul. SN 2006/5-6/12). Dokonując oceny rzetelności określonego postanowienia umowy konsumenckiej należy zawsze rozważyć indywidualnie rozkład obciążeń, kosztów i ryzyka, jaki wiąże się z przyjętymi rozwiązaniami oraz zbadać jak wyglądałyby prawa lub obowiązki konsumenta w sytuacji, w której postanowienie to nie zostałyby zastrzeżone, pamiętając jednocześnie podczas dokonywania kontroli o tym, że każdorazowo istotny jest charakter stosunku prawnego regulowanego umową, który w konkretnej sytuacji może usprawiedliwiać zastosowaną konstrukcję i odejście do typowych reguł wyznaczonych przepisami dyspozytywnymi. Wskazać wreszcie należy, że nie jest rolą Sądu ustalanie, w jakiej wysokości pożyczkodawca był uprawniony naliczyć prowizję od udzielonej pozwanemu pożyczki. To powód winien wykazać kryteria, jakimi kierował się ustalając sporną opłatę i właściwie uzasadnić konieczność naliczenia wynagrodzenia w tej właśnie wysokości, której to powinności powód nie sprostał. Na koniec tej części rozważań podniesienia wymaga, że Sądowi z urzędu wiadomym jest, iż w przypadku umów pożyczek zawieranych przed wejściem w życie przepisu art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim, powód naliczał wynagrodzenie prowizyjne w znacznie niższej wysokości, aniżeli jak na gruncie niniejszej umowy, rekompensując jednak owe działanie dodatkową opłatą z tytułu ubezpieczenia, której wysokość przekraczała kapitał pożyczki (tak przykładowo w sprawie VIII C 1620/17, gdzie wynagrodzenie umowne wyniosło 465 zł, zaś składka za ubezpieczenie 3.479 zł przy kapitale pożyczki 3.000 zł, czy też w sprawie VIII C 2074/17, gdzie prowizja wyniosła 1.248 zł, zaś składka za ubezpieczenie 9.516 zł przy kapitale pożyczki 6.000 zł). W istocie zatem powód naliczał i nalicza opłaty w zawyżonej wysokości, które niezależnie od ich nazwania (prowizja, składka za ubezpieczenie), stanowią źródło dodatkowego zarobku powoda, pobieranego kosztem pożyczkobiorcy, który to zarobek nie znajduje w realiach zawieranych umów pożyczek żadnego uzasadnienia. W świetle powyższych rozważań Sąd uznał, że postanowienia umowy odnoszące się do prowizji operacyjnej nie wiążą pozwanego.

Wątpliwości Sądu budziło również obciążenie pozwanego opłatą za usługę (...) pakiet”, albowiem strona powodowa nie zdołała wykazać (art. 6 k.c., art. 232 k.p.c.), iż usługa ta miała fakultatywny charakter. Zaoferowany przez powoda materiał dowodowy jest niewystarczający do przyjęcia, iż pozwany mógł nie wyrazić zgody na skorzystanie z przedmiotowej usługi, M. K. konsekwentnie podnosił zaś, że w istocie możliwość taka nie była mu dana, a przyznanie (...) było odgórne i niezależne od jego woli. W szczególności powód nie załączył wniosku o pożyczkę, w treści którego, zgodnie z zapisami umowy, pozwany miał wyrazić rzekomą wolę skorzystania z dodatkowej, oferowanej przez pożyczkodawcę usługi. W konsekwencji Sąd został pozbawiony możliwości weryfikacji charakteru tejże usługi, a także ustalenia, czy była ona przedmiotem negocjacji. Wskazać wreszcie należy, że nie sposób uznać, aby cena za Twój Pakiet, stanowiąca ponad 12% kapitału udzielanej pożyczki, była adekwatna do proponowanych pożyczkobiorcy usług. Za kwotę 1.100 zł pozwany miał bowiem możliwość skorzystania jednorazowo, w całym okresie kredytowania, z jednej z dwóch, alternatywnie przewidzianych opcji: odroczenia maksymalnie dwóch terminów płatności rat albo obniżenia o 50% maksymalnie 4 rat, przy czym oczywiście finalnie raty odroczone, czy też obniżone, i tak musiały zostać przez pozwanego spłacone. W ocenie Sądu nie sposób uznać, aby ekwiwalentem wymienionych wyżej usług mogła być kwota 1.100 zł.

Reasumując Sąd doszedł do przekonania, że mimo, iż strony łączył stosunek zobowiązaniowy o charakterze dobrowolnym, to jednak niedopuszczalną jest sytuacja, kiedy jedna ze stron wykorzystując swoją pozycję profesjonalisty, kształtuje wzorzec umowny w taki sposób, że wprowadza do niego konstrukcję prawną, która prowadzi do pokrzywdzenia jednej ze stron stosunku prawnego, w tym wypadku konsumenta. W szczególności nie może mieć miejsca przypadek, w którym konsument zostaje obciążony nadmierną, a wręcz nawet rażąco wygórowaną prowizją, czy też kosztami za usługę, która w istocie została mu z góry narzucona i wyceniona nieadekwatnie do płynących z niej dla konsumenta korzyści. W niniejszej sprawie pożyczkodawca arbitralnie i całkowicie dowolnie narzucił pozwanemu prowizję i opłatę za usługę (...), które nie znajdują żadnego racjonalnego uzasadnienia, kierując się w tej sferze wyłącznie własnym partykularnym interesem. Tego typu praktyki polegające na czerpaniu dodatkowych profitów zasługują na szczególne potępienie, zwłaszcza, gdy sięgają po nie podmioty działające na rynku finansowym.

W świetle przeprowadzonych rozważań Sąd uznał, iż powód może się zasadnie domagać od pozwanego zapłaty kwoty 5.218,93 zł tytułem niespłaconej należności głównej (pozwany nie wykazał, aby na poczet spłaty przedmiotowego zobowiązania spłacił kwotę wyższą, aniżeli wskazaną przez powoda), kwoty 129 zł z tytułu opłaty przygotowawczej (opłata ta stanowiła 1,4% kapitału pożyczki, brak jest zatem podstaw do przyjęcia, iż ma ona zawyżony charakter) oraz odsetek umownych, a także za opóźnienie, w łącznej kwocie 1.493,61 zł, ich wysokość została bowiem naliczona w zgodzie z obowiązującymi przepisami prawa. Sąd nie podzielił przy tym stanowiska strony pozwanej, jakoby kwota udzielonej i wypłaconej pozwanemu pożyczki, przeznaczona na spłatę poprzedniego zobowiązania pozwanego, była zawyżona względem jego rzeczywistej wartości. Pozwany poprzez złożenie podpisu pod umową wyraził zgodę na otrzymanie „do ręki” kwoty 6.474,93 zł oraz przeznaczenie kwoty 2.525,07 zł na rzecz spłaty umowy kompensowanej, a jednocześnie nie wykazał w żaden sposób (art. 6 k.c., art. 232 k.p.c.), iż zadłużenie z tytułu tej umowy w istocie nie istniało. Pozwany nie złożył umowy, która została spłacona przedmiotową pożyczką, nie udowodnił również, aby na jej gruncie powód stosował niedozwolone klauzule umowne (pozwany nie wyjaśnił nawet, jakie konkretnie postanowienia umowne uznaje za abuzywne). Samo twierdzenie w powyższym zakresie, nieoparte żadnymi dowodami, uznać należy za nieprzekonujące.

Mając powyższe na uwadze Sąd na podstawie art. 496 k.p.c. uchylił w całości nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym wydany przez Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi w dniu 9 sierpnia 2017 roku w sprawie o sygn. akt VIII Nc 6270/17 oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 6.841,54 zł z umownymi odsetkami za opóźnienie równymi dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 24 czerwca 2017 roku do dnia zapłaty, oddalając powództwo w pozostałym zakresie.

M.-prawną podstawę roszczenia odsetkowego powoda stanowi przepis art. 481 § 1 k.c., zgodnie z treścią którego jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Wskazany przepis art. 481 k.c. obciąża dłużnika obowiązkiem zapłaty odsetek bez względu na przyczyny uchybienia terminu płatności sumy głównej. Sam fakt opóźnienia przesądza, że wierzycielowi należą się odsetki. Dłużnik jest zobowiązany uiścić je, choćby nie dopuścił się zwłoki w rozumieniu art. 476 k.c., a zatem nawet w przypadku gdy opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności i choćby wierzyciel nie doznał szkody. Odpowiedzialność dłużnika za ustawowe odsetki w terminie płatności ma zatem charakter obiektywny. Do jej powstania jedynym warunkiem niezbędnym jest powstanie opóźnienia w terminie płatności. Zgodnie z treścią § 2 art. 481 k.c. jeżeli strony nie umówiły się co do wysokości odsetek z tytułu opóźnienia lub też wysokość ta nie wynika ze szczególnego przepisu, to wówczas wierzycielowi należą się odsetki ustawowe za opóźnienie. W niniejszej sprawie strony w umowie zastrzegły możliwość naliczania z tytułu opóźnienia maksymalnych odsetek za opóźnienie, a zatem powód był uprawniony do żądania zapłaty odsetek w wyższej, przewidzianej umową wysokości.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto w oparciu o art. 100 k.p.c.
w zw. z art. 98 k.p.c.

Strona pozwana wygrała sprawę w 56,5 % i dlatego w takim stopniu należy się jej zwrot kosztów procesu.

Koszty poniesione przez powoda wyniosły łącznie 3.692 zł i obejmowały: opłatę sądową od pozwu – 75 zł, opłatę skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł oraz koszty zastępstwa radcy prawnego w kwocie 3.600 zł – § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2018, poz. 265).

Z kolei koszty poniesione przez pozwanego wyniosły łącznie 3.842 zł i obejmowały: opłatę od zarzutów – 225 zł, opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz koszty zastępstwa radcy prawnego w kwocie 3.600 zł – § 2 pkt 5 cyt. rozporządzenia.

Całość poniesionych przez strony procesu kosztów sądowych wyniosła zatem

7.534 zł.

Powód wygrał spór w 43,5 %, a przegrał w 56,5 %. Powód winien zatem ponieść z tytułu kosztów procesu kwotę 4.256,71 zł (56,5 % kwoty ogólnej), a pozwany 3.277,29 zł (43,5 % kwoty ogólnej).

Mając na uwadze powyższe należało zasądzić od powoda na rzecz pozwanego kwotę 564,71 zł, stanowiącą różnicę pomiędzy kosztami faktycznie poniesionymi a kosztami, które strona powodowa powinna ponieść.

Jednocześnie Sąd nakazał zwrócić powodowi ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 128 zł tytułem nadpłaconej części opłaty od pozwu.

Z powyższych względów orzeczono, jak w sentencji.